

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

La mascarada madrilenya

¡Tot per un' acta de diputat provincial!

DE DIJOURS A DIJOURS

TOTAS aquellas fieras de 'n Montero y de 'n Moret de que farían y dirían si no 's tornavan a obrir las Corts á la carrera, s' han tornat aygua-poll y han quedat resoltas de una manera molt part-y-cul ar.

En efecte, aquells grans homes de la llibertat y la democracia monárquica han entrat en tractes ab en Villaverde, obtenint d' ell la seguretat de qu' en las próximas eleccions de Diputats provincials els serían concedits en la capital mitja dotzena de llochs. Aixó ja no es vendres els drets de la primogenitura per un plat de lletias, sino cedirlos per mitja dotzena de monjetas corcadas.

El curandero de la pesseta segueix prometentse las molt felicesas. Ell y 's seus ministres continúan estudiant. Passan las semanas, pasan els mesos y las Corts segueixen herméticamente tancadas.

Y aixó qu' en la passada legislatura, quan en Maura en un rasgo de pietat li va permetre que defensés els seus projectes económicos, sostingué molt serio qu' era precis posarlos en planta immediatament, discutirlos ab tota premura y no permetre qu' Espanya s' acabés de arruinar ab tantas demoras. Ara té la paella pel mànec, y no vol fregir ni encendre al foc.

La pesseta malalta está condemnada á dieta, y no se sab quan podrà sortir del llit y presentarse á la consulta de las Corts.

Aixís son aquests homes enérgics que volían anar al dret. Quan tenen el camí desembrassat se paran en sech ó retrocedeixen.

Se diu que si las Corts s' arriban á obrir será sols per presentarhi 's próximos presupuestos. No 's farà més que presentarlos y tancarlas desseguida, sense deixar temps de discutir las passadas crisis. La idea de que 's demani comptes de aquest cambi misterios y continuo de ministeris; la idea de que puguin posarse en clar els movils de determinadas resolucions, els posa la carn de gallina.

Tenen en front una minoria republicana enérgica y decidida, y no hi volen jochs.

Pero sense batalla ja hi ha derrota. ¿Qué sino una derrota de las més vergonyosas es aquest empenyo constant d' escorre 'l bulto? ¿Se pot donar una confessió més flagrant de la seva impotencia?

Decididament, l' acció política republicana ha alçat una importancia molt superior á tot lo que d' ella s' esperava. Una trentena d' homes á las Corts tenen perturbats y reduhits al no res als grans exercicis reclutats pel caciquisme monárquic. Cada diputat republicà es un canó de tiro ràpid y de gran alcans. Las legions monárquicas fugen el cos y s' amagan sota terra.

¿Qué succehirá el día que 'l partit republicà, en lloch de una trentena, enviá á las Corts un centenar de representants?

A n' aixó aném. May com avuy resultan de una eficacia tan revolucionaria 's procediments electorals.

Els vots dels ciutadans lliures y independents valen tant ó més que 's mausers.

Per aixó tenim un gran empenyo en que las próximas eleccions de Diputats provincials siguin una nova revelació de l' enérgia, de la potencia y de la decisió del partit republicà.

Apunt estém de lluitar una nova batalla y de obtenir una nova y senyalada victoria.

El primer districte electoral de Barcelona está ben preparat pera guanyar las majorías. Ho está també per al ansar un brillant éxit el districte de Tarrasa-Sabadell, en el qual será arrencat de arrel el caciquisme. A Mataró-Arenys lluytan els nostres amichs ab brío, y si 's federals de la primera de aquestes ciutats se recordessin més de la santa causa republicana que de las miserias del personalisme, res més fácil que guanyar dos nous districtes pera la República. A Vich-Granollers presenta 'l partit republicà un candidat que conta ab grans probabilitats d' éxit. L' únich districte que queda abandonat en aquesta provincia es el de Manresa-Berga, á causa de las divisions que minan als republicans de la primera de aquestes ciutats, un día tan prepotent, qu' enviava al Congrés un diputat á Corts, y avuy víctima de la discórdia promoguda pels que no saben anteposar á tota altra consideració, el sagrat cumpliment de sos debers polítics.

El districte de Tarrasa-Sabadell, ahont s' ha concertat l' inteligencia lleal y sòlida de tots els elements republicans, ahont lluytan íntimament units els nostres amichs de la Unió y 's federals, hauria de servir d' exemple á tots els demés de Catalunya y d' Espanya entera.

Contra la reacció monárquica y clerical se fa precisa la conjunció de tots els elements progressius. La unió es la forsa, y la forsa equival á la victoria.

PEP BULLANGA

En defensa de la Unió

La Unió republicana per lo mateix qu' es tan poderosa té un gran número d' enemichs que 's desviuen per desconcertarla y per desferla. De aquests enemichs no son els pitjors els franchs ó sigan els que militan en el camp contrari, sino 's solapats ó sigan els que

per assegurar millor el cop traïdor y cobart pretenen introduhirse en las nostras filas. Afortunadament tots ens coneixém; el poble sab qui son y 's desprecia.

¿Bé n' han armat de maquinacions desde que 'l Unió va surgir prepotenta y briosa de la memorable Assamblea del 25 de mars de 1903! Son tantas y en tal número que ja casi las tenim olvidadas. Y 's comprén aquest olvit, perque totes, de la primera á l' última, han fracassat. A pesar de las insidias, de las difamacions, de las campanyas de desconfiansa y desprestigi que han emprés y que venen renovantse cada vegada que 'l poble es cridat als comichs, els enemichs de la Unió republicana han hagut de tragarse sempre la bilis ab que pretendían envenenar l' ánima del poble.

Els temps aquells en que qualsevol atrevit era bastant pera forjar divisions y discórdias han passat per sempre. El poble avants era cándit y impresionable; mes á forsa d' escarments s' ha tornat conscient y reflexiu. Y el poble sab ofegar sempre ab la seva actitud despectiva el mónstruo del despit y de la malvolensia. Pot ben afirmarse que 's qu' encare persisteixen en la deria de dividirlo y desconcertarlo son gent á proba de desaires.

La Unió republicana té 'l seu réjimen de disciplina en las bases d' organizació dictadas per en Salmerón ab fetxa 15 de juny de 1903. A tenor d' ellas las corporacions directivas del partit de Unió republicana están compostas de totes las forsas vivas y militants del partit. No hi ha un sol centre que no hi tingui 'l seu representant, com li tenen també 's periódichs republicans y las personas investidas de càrrech en las corporacions populars; els regidors en las Juntas municipals, els diputats de la provincia, en las provincials.

Aquestas Juntas no tenen punt de semblansa ab els antics Comités de grupo, que solían mantenir als partits en perpetua rivalitat. Tots els organismes vius de la Unió hi están representats, y de aquí la forsa y 'l prestigi de las sevas deliberacions y 's seus acorts. Las reunions periódicas que celebran las Juntas municipal y provincial de Barcelona, que portan ja més de un any de funcions, han sigut sempre un modelo de armonía y bona inteligencia. En ellas no hi prepondera cap grupo ni cap individualitat determinada: el conjunt está format, y may ha sortit de las Juntas ni una dissidensia, ni una protesta. Si un trust existeix allí es el de la República, que té per única norma la lley de l' abnegació y de la bona voluntat.

Las mateixas bases de 'n Salmerón prescriuen la forma en que ha de procedirse á la designació de candidats. Y aquestas prescripcions s' han tingut en compte en la present ocasió. Els delegats del districte primer de Barcelona pera l' elecció de Diputats Provincials, ó siguin els corresponents als districtes municipals 6.º, 7.º, 8.º y 9.º ab més els representants de Sarría, Santa Coloma de Gramanet, Sant Adrià de Besós y Badalona son els que lliurement, sense presions extranyas, han fet la designació y 'l han feta ab perfecta unanimitat.

Nosaltres que coneixém els movils á que han obhit, aplaudim ab tota l' ánima 'l seu acort.

Van fixarse en el jove advocat D. Jesús Calvo, per distints motius. En primer lloch pels mérits d' inteligencia y d' honradés que 'l abonan, honradés acrisolada que constitueix l' honor de una familia que conta ab figuras com la de Calvo Asensio y la del jutje D. Dionís Calvo, pare del candidat, qu' en l' exercici de sas delicadas funcions se feu acreedor al respecte y á l' estimació de Barcelona, y sobre tot dels homes de ideas adelantadas, que trobaren sempre en ell un bon jutje. Si D. Dionís no hagués sigut taxat de massa avansat hauria ocupat els primers llochs de la magistratura. Y 'l seu fill es el seu digne hereu en ideas y honorabilitat.

S' ha dit d' ell que fou jutje municipal, com si aixó sigüés una taca. Se li ha tirat en cara que pera ser jutje hagué de prestar jurament á la Constitució, jurament que s' exigeix fins als diputats á Corts, sense que impliqui inconseqüencia política, ja que en el cas del Sr. Calvo, únicament obliga durant el desempeñu del càrrech. No 's dirá del nostre candidat que mentres exercí funcions de jutje municipal cometés cap acció impropia de un home just y gelós en el cumpliment dels seus debers. Y aixó 'ns basta per honrarlo ab la investidura de Diputat provincial. Y per si anessim equivocats no tindríam prou ab l' aval del Sr. Lerroux que sabem y 'ns consta que ha rebut la designació del Sr. Calvo, ab la més viva satisfacció.

El segon candidat, Sr. Carbonell, metje de Badalona fou designat de improvís, en la forma honrosa que aném á explicar. Cada un dels representants tenia in mente un nom, no per imposarlo, sino per discutirlo y sotmetres bonament al acort de la majoria. Parlá 'l representant de Badalona enaltint las qualitats que adornan al Sr. Carbonell, antich republicà progressista y víctima del caciquisme fins á tal punt, que anys enrera hagué d' emigrar de aquella població. Després de uns quants anys d' estada á América, ha tornat á Badalona més ferm que may en sas conviccions, més resolt que may á combatre y á lluytar per ellas. Las condicions especials de Badalona, las iniquitats dels seus Ajuntaments, fan convenient la presencia de un badaloní en la Diputació provincial. Poch més que aixó hagué de manifestar el representant de Badalona perque tots els membres de la Junta designadora, com moguts per un ressort, proclamessin la candidatura del Sr. Carbonell.

Barcelona ha donat al ferho una proba de consideració á un poble vehí digne de millor sort. Ja no podrà dirse en lo sucesiu que la capital tot ho vol per ella. Al ajudar á Badalona coopera á la causa de la justicia y á l' empresa de la dignificació de un poble republicà.

¿Hi haurá ningú, com no sigui un insensat de la pitjor especie, que, coneuguts aquests antecedents, s' atreueixi á taxar de indigno, de parcial, de fill de influencias malsanas l' acortat acort de la Junta designadora? Dintre de la Unió ningú ho ha fet: fora d' ella han sortit á alborotar els de sempre.

No hi ha que ferne cas. Es malaganyada la tinta que s' esmersaria en contestarlos. El verí que escupen en l' ayre 'ls cau sobre la cara y acaba de cegar-

los. Ni menos veuen ja la situació de desprestigi en que 's colocan. No pot tenir noblesa, qui no es capás de reconeixer la noblesa agena.

Poden parlar tot quan vulguin de trusts, quan de trust á Barcelona no n' hi ha més que un: el trust jesuítich que s' ha format pera combatre á la Unió republicana.

A un cert periódich que d' ell ne forma part, sols hi ha que ferli un argument. ¿Pertany á la Unió republicana? Donchs ves á ocupar el lloch que 't correspon en las Juntas del partit: exposa allí 's teus punts de vista y tingas la plena seguretat de que si son acertats y patriótics serán admesos. ¿No hi pertany? Donchs no tens per qué ocuparte de las nostras cosas.

No tens tampoch per qué discutir els nostres candidats. Res ens importa que no siguin del teu gust si son del nostre. Y tant més serán del nostre gust, quant menos siguin del teu.

Tampoch tens per qué indicarnos líneas de conducta. Quan días enrera preconisavas el método de las ante-votacions, olvidavas que tots sabém que han caygut en el major descrédit. La práctica ha demostrat que no serveixen per armonisar, sino per dividir, per enconar correligionaris ab correligionaris, per fomentar l' esperit de caudillatje y de camaradería, per tentar á cometre abusos y tupinadas. Pregunta al partit federal quin resultat li está donant aquest sistema que ab apariencias de democrático resulta tan perturbador. Ab molt acort las bases de 'n Salmerón prescinden d' ellas.

Y prou, per avuy. Anirém á la lluyta, igual que sempre, com un sol home. Estém ben organitzats per anarhi y som forts pera triomfar.

Y després de la batalla veurém lo de sempre: els reptils que alardejant de republicans, traballan avuy desesperats al servey dels nostres enemichs, cuetjant frenétichs mitj ofegats en el bassal que haurán format ab la baba verinosa y la bilis corrompuda del seu despit.

El poble republicà honrat y conscient sab saltar per damunt de aquests bassals sense tacarse.

P. K.

Una bona solució

L' partit federal de Barcelona, desgraciadament minat fa ja molt temps pel virus corrossiu del personalisme, va donar el diumenje passat un trist exemple, que deplorém ab tota l' ánima.

Invitat á designar un candidat pera ser inclós en la candidatura republicana, després de un sens fi de peripecias que no es del cas relatar, s' apelá al sistema de l' ante-votació. Aquesta s' practicá en diferents punts del districte electoral, tant á Barcelona com en algún dels pobles agregats y en algún altre que forma part integrant del primer districte electoral.

L' ante-votació resultá desanimadíssima y poch correcta en concepte de alguns dels elements que hi prengueren part, donant per resultat una serie de sensibles recriminacions y la dimissió del Comité que ab tant acort y patriotisme presidía 'l senyor Juli.

Ab aquesta entitat, representació legítima de l' agrupació federal de Barcelona es ab qui s' havia intel·ligenciat la Junta de Unió republicana. Desaparegut el Comité queda órfana de representació la colectivitat federal barcelonina. Y aixó en vigíllias de unas eleccions, en els moments de lluirarse una nova y renyida batalla contra 's enemichs de la República.

¿Podia 'l partit de Unió patrocinat á cap dels dos candidats que figuraren en l' ante-votació federal? De cap manera.

Efectuarho en favor del un ó en pró del altre hauria valgut tant com terciar en las qüestions internes de un partit afí, qüestions que á la Unió no li toca més que lamentar, guardantse molt de concedir patents de preferencia, que al cap d' avall contribuirían á agravar més y més la perturbació.

¿Podia designar motu proprio á un nou candidat, que no sigüés cap dels dos que 's disputavan la designació en la malaventurada ante-votació del diumenje?

Tampoch. Apart de la dificultat de trobarlo á gust de tots, el sol intent de procurarho fins procedint ab la major bona fé estava erissat de dificultats y inconvenients. ¿No s' hauria dit, per ventura, que 'l Unió al immiscirse en la vida interna del partit federal, arribava fins al punt de dictarli la lley y de donarli una lliés, triant al home que 'l mateix partit federal no havia sabut escullir?

En una situació tan crítica, y apremiada per las imperiosas circunstancias, la Junta designadora de la Unió va arrojar la facultat de omplir el tercer lloch de la candidatura.

Y va ferho dijous á la tarde, sent de alabar una vegada més l' imparcialitat, l' acort y 'l bon sentit polítich ab que ha procedit en una qüestió tan delicada.

Unánimement fou designat per omplir el tercer lloch de la candidatura un home abnegat, republicà de cor, agé per complert á tot personalisme, de qui no pot dirse que haja acortiat may l' idea de desempeñar un càrrech públich.

Aquest home, á qui la noticia de la seva designació aniria á sorprendre' l á casa seva es el Coronel Pujol.

El Coronel Pujol que com tothom recordará per haverse negat á prestar jurament, fou objecte de un procés y víctima de una condemna, fet que omplí de indignació al partit republicà y á tots els amants de la llibertat de conciencia.

Las grans simpatias de que signé objecte per la seva enterea de caràcter, simpatias de las quals participaren tots els republicans sens escepció colo-

can el seu nom per damunt de totes las rivalitats mesquinas, de totes las competencias malsanas. Aqueixas simpatias ofegarán la calumnia y la difamació en els llabis dels enconats detractors de l' honrada Unió republicana. Ellas, en fi, cristallizarán, en una gran victoria en l' elecció del día 12 del present mes de mars.

Aquesta victoria la donavam per descontada; pero ab el nom del Coronel Pujol unit al dos restants candidats, la tenim desd' ara per inmensament brillant y significativa.

J.

ARLA La Perdiu á propósit de las eleccions en el districte de Tarrasa-Sabadell:

«Es digna de sentarse la conducta dels elements que constitueixen el partit conservador de Sabadell. Rendintse á la evidencia dels fets, han deixat pas lliure á la nostra candidatura.»

¿Y quina es la candidatura de La Perdiu? La del Sr. Brutau, fabricant de aquella ciutat.

Pero el Sr. Brutau no va sol, per més que sol el presentin els regionalistas. El Sr. Brutau va de brasset ab el conservador Barata, de Tarrasa y ab el fusionista Gria, de Sabadell. Es á dir: ab l' alfa y l' omega del caciquisme.

Y aixó Sra. Perdiu es l' última paraula de la des-aprensio y de la barra.

Els russos han suert una nova derrota á la Mandxuria. Els que volían pendre l' ofensiva pera proporcionar al Czar un desquit de las matansas de Sant Petersburg, reculan, delmats per l' artilleria nipona.

No es lo mateix tenirse las qu' heure ab els proletaris indefensos ó ab els japonesos que saben ahont tenen la má dreta y ahont posan la punta de la bota.

Y ab tot aixó l' autócrata sense donarse per entés, quan se troba cada día més aixafat entre 'l mall y l' enclusa.

Una comissió de Gatzara continua va presentar-se'ns, mostrandé 's que la compania molt dolguts de que en un article humorístich insert en nostre passat número, haguéssim dit que «si á la nostra má estés, á horas d' ara tots els seus individus del primer al últim serían al cero de Montjuich ó á la barra del Ternerario, en càstich de la seva desatentada aventura carnavalesca.»

Faltats sens dupte d' experiencia, s' figuravan que al cero y á la barra hi van els criminals quan en realitat qui hi ha anat sempre han sigut els polítics y especialment els obrers, víctimas de certas persecucions. Essent aquesta la nostra apreciación, que recorda segurament ab la del públich enterat de aquestas cosas, no ha pogut haverhi en las nostras paraulas la més mínima intenció de confondre'ls ab els criminals, ni ab la gent dolenta.

Si 's enviavam á l' ombra metafóricament, es senzillament perque ab las sevas gatzaras carnavalescas han demostrat tenir molt mala sombra.

Se torna á parlar de la construcció de una esquadra, de gastar uns quants cents milions de 'ns sobran, perque tothom ho sab, Espanya avuy neda y s' ofega en els mars de l' abundancia.

Y s' diu més: se diu que l' esquadra en projecte será construhida en el país, confiantse la seva construcció á un sindicat presidit pel marqués de las Cinquillas.

¿Oh subvencionat marqués! Massa que ho sabíam que al cap-de-vall havías de ser tú 'l que 'ns farías anar al cel en cos y ánima!

En Villaverde va dir l' altre día que l' actual govern durará en el poder molt més temps de lo que creuen els seus enemichs polítics.

Mal síntoma. Aquesta es la cansó qu' entonan las fullas secas, quan están á punt de caure.

El titulat Comité de Defensa social cansat de fer combinacions de totes classes pera guanyar eleccions, en totes las quals ha trobat el fracás més vergonyós, sembla que ha decidit donar un nou empleo á la seva activitat.

Al efecte s' proposa llegir periódichs y assistir á meetings públics, sens altre objecte que anar á moure al fiscal á que denuncihi periodistas y oradors. Pretén ab aixó establir una especie de inquisició, exercint d' esbirro y d' espia gratuítament.

Un consell als seráfichs polissos del Sant Ofici. Per lo que pugui ser, vestéixine de suro.

Perque 'm sembla que sobre la tal Lliga, si persevera en els seus propósits, ha de caure un deslligament de garrotadas que farà fredat.

Un aplauso calorós á la estudiantina valenciana que arribá diumenje á Barcelona de pas pera Fransa.

Una de las visitas que va fer fou á l' heremitat republicana, ahont sigüé acullida ab el més gran entusiasme, no sols per lo bé qu' executa la música del seu repertori, sino també per aniuhar en el cor de la major part dels joves que la componen, sentiments republicans.

Barcelona y Valencia en aquest punt son com las dos alas esbatagants de l' Espanya nova, y l' adhesió de la joventut escolar constitueix la fiansa de que la República será 'l premi de las virtuts del poble.

Tenen rahó que 's sobra els obrers y patrons que protestan contra la centralisació del Institut de Reformas Sociales. No 's pot consentir que hajan de ser vehins ó residents de Madrid y que dictin la lley á

tota Espanya en qüestions de treball sobre las quals no poden tenir la noció més mínima.

Las colectivitats obreres y patronals de Barcelona reclaman: Que l' Institut sigui obra del poder legislatiu; que 'ls vocals d' elecció patronal y obrera siguin en major número que 'ls de nomenament del Govern; supressió de la condició pera ser vocal de tenir el vehinat ó la residència a Madrid; reforma electoral, reunint a Madrid els representants elegits en las provincias, comptant majoria als candidats que reunixin major número de representació de vots y intervenint els representants l' escrituri; y finalment, que'l càrrec de vocal patronal igualment que l' obrer sigui retribuït y indemnizat dels gastos que ocasionin els viatjes y l' estancia a Madrid.

Tot això es molt just... pero per lo mateix que ho es tant, no serà atès.

Ja fa temps que a Espanya no donan la justicia a qui te rahó. No queda casi més remey que pèndresela.

Ha correut la noticia de que un tinent de arcalde de Madrid havia denunciat l' automòvil del rey, per no estar en regla en materia de tributació, y per portar en la marxa una velocitat excessiva.

Respecte al primer punt, el ministre de la Gobernació l' ha desmentit afirmant que l' automòvil regi paga religiosament el tribut municipal que li correspon.

Ara en quant a la velocitat... Punt y apart.

Traduixo literalment: «Días enrera l' chauffeur qu' estava al servey del Rey, presentint una hecatombe pera l' dia menos pensat, dada l' aterradora marxa que D. Alfonso imprimeix als seus automòvils, exposat a algú que viu en contacte constant ab el monarca son propòsit de assegurar la vida en una companyia de seguros.

»Enterat D. Alfonso de la resolució del seu chauffeur, li entregà una pòlissa de seguros per valor de 100 mil pessetas dihentli:—Suposo que ab això t' passarà la por.»

Y ara dispensin que no digui res més.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

Y ara dispensin que no digui res més.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

L' automòvil del rey me podria atropellar. ¡Y ay! Lo qu' es a mí ningú m' assegura.

ble. El pobre home está plé de familia y s' hauria quedat sense pá a no haverlo amparat alguns vehins, qu' en us del seu dret li confiaren las claus de casa seva, perque durant la nit dongués pinso als animals, y a la matinada cridés als que l' avisessin de ser despertats.

Encárrech, com se veu, que a pesar del seu carácter colectiu, es purament particular, y no té res que veure ni ab la vigilancia, ni ab l' ordre públich. Donchs a pesar de aixó en Batllori Pica-vigilants nocturns ha tractat de perturbarlo en l' exercici de un servey qu' es completament lliure.

Desenterrant unas ordenansas que no tenen cap eficacia, perque ni menos sigueren aprobadas, las ha posadas per damunt de la Constitució del Estat. Y vingui ordenar a Isidro Parés, que s' abstingui de guanyarse honoradament la vida. Sens dupte ell voldria que 's morís de fam ab tota la familia.

Y a tal efecte durant una porció de nits sortia l' Isidro Parés, y un agutzil el detenía. Una vegada detingut l' entregava al jutje, y l' jutje l' posava immediatament en llibertat, per no trobarli causa. La comedia s' ha repetit un sens fi de vegadas, ab escándol de tota la població. En alguna d' ellas el gelós diputat Sr. Lletjet aná a substituir a n' en Parés durant la seva detenció... y en Batllori Pica-vigilants nocturns no s' atreví ab qui sab esgrimir el xusso de la immunitat parlamentaria, y deixarlo cego ab la llum del seu fanal.

Ultimament, empimpat fins al cap-de-munt, doná ordres de detenir al Sr. Lletjet per diputat que fos; pero 'ls seus agents no s' atreviren a cumplimentarlas, temerosos de contraure una de aquellas responsabilitats graves que solen costar deu pedras. Si vol detenir al Sr. Lletjet ho haurá de fer ell en persona; pero pel cas es una mica massa... vehí de Terrassola.

Tampoch s' atreveix ab las donas que ara ultimament l' han donada en substituir a n' en Parés, durant las sevas detencions. ¡Ja ho veuhen, ni ab las donas... y tan mascle qu' es!...

L' enterea que desplega en Batllori Pica-vigilants nocturns es digna de un vot de admiració de todas las agrupacions, asociacions, delegacions y aplechs catalanistas... Sembra mentida que no hajan vist en ell un héroe, un adalit, l' únich home d' acció, capás de posarse al enfront dels companys de causa.

A un personatge de las sevas circunstancias es necessari animá'l

»No es per ventura un prototipo, que ofereix un exemple de lo que farien els segadors, demá que tinguessin al seu càrrech el govern de Catalunya?

Si, Catalunya se transformaria en un gran Sant Feliu de Llobregat. L' autoritat dels que manessin s' emplearia en aquesta mena de lluytas y competencies de un esperit europeu tan espatarrant. Jo crech que fins s' arribaria al extrém de prohibir baix pena de la vida de tirar sigrons a l' olla, per lo que aquesta llegim té de castellana.

De todas maneras, ab el vot de admiració creixeria l' empenya y la fortaleza del batlle de Sant Feliu. Rebuscant bé, aixis com ha trobat un projecte d' ordenansas municipals, descubriera tot un dret penal del temps de la picó que li vindria de perilla per enlayrar la seva autoritat indiscutible.

Podria per exemple declarar traïdor al diputat a Corts, D. Joseph Lletjet, oferint 34 maravedissos a qui l' portés mort ó viu a la seva presencia. Si li portaven viu res més fácil que posarlo de camas al cep, y tenirlo a pá y aygua per tot el resto de la seva vida.

Al Isidro Parés, podia manar que l' esquarteressin, posant un quart del seu cos, en quatre punts distints de la població per escarment dels culpables de desobediencia.

Als vehins que han donat las claus al seu aburrit Parés n' hi hauria prou ab aparedarlos dintre de casa seva.

Y qué li costaria de batejar ab el nom de Boria a qualsevol carrer de la població, pera passarli a las donas que s' han prestat a substituirlo? En aquest cas la cosa deuria ferse segons l' antigua costum, es a dir: despulladas [de mitj cos en amunt, emplomadas, rebent assots mentres anessin Boria avall.

Animis, Sr. Batllori... animis y pensí que fentho aixis pot alcansar una posició brillantissima en bé y honor de la causa catalana.

Quan Catalunya recobri la seva independencia bé necessitarán un Comte-rey, y qué dimontri [de més verdas se 'n maduran en aqueix Plá del Llobregat!

Mans a l' obra, donchs... y sobre tot demani a Sant Boy que l' prengui baix la seva protecció.

P. DEL O.

¡Mascarón!

—¿No 'm coneixes? —Gens ni mica.

—Soch aquell aixelabrat que 'l 29 de Setembre d' ara fa trenta set anys formava part de la Junta que a Madrid va refrenar el cese a la dinastia; aquella gran Junta ¿sabs? que proclamá 'ls drets del home, establí la llibertat y marcá a la nova Espanya el camí que a no tardar devia dur-la a la meta de la perfecció social... ¿No 'm coneixes? —Ho confesso, per més que t' miro, no hi cáych.

—Soch aquell que als quatre días d' havé 'l poble realizat la conquista inapreciable del sufragi universal, li girava ayrat la esquena y sense el menor empaij atacava aquell sufragi, base de la llibertat, eterna font del dret públich, sol de ventura y de pau, veu de la conciencia humana...

¿No 'm coneixes?

—La vritat, no.

—¡Ja es molt! Soch aquell tipo que, bulliciós y intrigat, anant avuy ab els negres, juntantse demá ab els blancs, d' aquí aquí adulant als nanos, d' aquí aquí llepant als alts, y acabant per ser ministre d' aquell caballé italiá que 's deya don Amadeo, sens perjudici més tart de ser un dels que ab més brillo van anarri ensabonant el camí perque el Saboya caygués y plegués el ram... ¿No 'm coneixes?

—Pues... no encare; no hi acabo d' atinar.

—Soch aquell que al veure un día que Espanya s' havia dat la forma republicana, va ferse republicá, com s' hauria fet carlista, si per qualsevol rellans l' insigne rey del As d' oros s' arribá a poder enllair al trono de sus mayores... ¿No 'm coneixes?

—No, t' soch franch.

—¡Casi bé sembra mentida! Soch aquell que al reparar que 'l garrofer de Sagunto havia un matí donat un fruyt de molta substancia, va corre forquillat en má al menjador de cal amo, conseguint, tras molts afanya, pescá un assiento a la taula dels restauradors triunfants. ¿No 'm coneixes?

—No.

—¡Dimontri! Soch aquell home d' Estat que va serví a don Alfonso, després se 'n va separar, després va torná a acostars'hi, després va está un grapat d' anys sense apenas saludarlo, després torná pas a pas a ferli la gara-gara... ¿No 'm coneixes?

—No.

—¡Carámi!

Soch aquell tipo voluble que desde que 's va estrenar, en la comedia política ha sucut en tots els plats, ha dut todas las casacas, ha fet a peu y a caball tots els papers que fa un home que no té cap més ideal que viure a costa del públich sense mirá el que dirán. ¿No 'm coneixes?

—¡No, macatzó!

—¿A pesar dels mil detalls que t' hi dat de ma existencia?

—A pesar de tot.

—¡Ah, bah!

Aixis, confessa que t' donas...

—Pots darho per confesat.

—¿Rompo l' incógnit, donchs?

—¡Ecco!

—¿Vols que 'm destapi?

—Está clar.

Se treu l' home la careta, y ¡válgam sant Balandrán!.. Era en Romero Robledo... ¡M' ho havia d' haver pensat!

C. GUMÁ

La Historia no ensenya res

Y l' poble, deixantse convence, si no de grat, per forza, per las patrióticas rahóns que 'ls seus rabadans li donavan, va deixarse treure de la butxaca els 250 milions sollicitats.

A tota pressa—una pressa de set ó vuyt anys—va construhirse la esquadra, aquella esquadra famosa que havia de ser el terror dels mars y l' més ferm baluart del honor nacional y de la integritat de las nostras colonias.

—¡Ah!—deyan els néts del Cid y 'ls nebots de Pe-layo:—possehint aquesta esquadra, que vingui quan vulguin els nostres enemichs, que vingui a buscars nos bronquina, que ja sabrán lo qu' es bó.

Y un día, el día que menos ho pensava ningú, ocorregué el gran desastre.

Atacats per aquells enemichs que al venir a buscars nos bronquina havían de saber lo qu' era bo, quatre canonadas certament dirigidas posaren fi a la nostra formidable esquadra. ¡Pim pam! ¡Pim pam!... Y ja no se 'n parlá més.

Els 250 milions, tan penosament extrets de las entranyas y de la sanch del poble se 'n havían anat al fons del mar.

Y ab ells s' havían enfonzat l' honor nacional, las heroyecas llegendas y las ricas colonias per quina defensa havíam fet construhir aquella fortíssima esquadra.

Passaren alguns anys; no gayres: cinch, sis, set... Aplastats pel pes del remordiment y de la culpa, els actors del tremendo drama no gosavan sisquera obrir la boca.

¡Era tan gros el fracás, tan espantosa la castanya que a la pobra nació havían donat ab la seva imprevisió inconcebible!...

Pero una volta consideraren ja borrada la impresió de la derrota; y un cop cregueren del tot olvidat l' espantós enfonzament, el rabadans alsaren el cap y 's miraren carinyosament al poble.

—¿Ja ho sabs que no tens esquadra?

—¿Y qué?

—¡Ah! La esquadra es una cosa molt convenient y molt útil. La nació que no té esquadra, per valenta y per heroyeca que sigui, está sempre a mercé dels seus enemichs.

—Bé; no 'n parlém mes. Per ara no estich per barcos.

Dos días després, els rabadans tornavan a la carga.

—¿Quina llástima, oh poble, que no obris els ulls a la realitat!

—¿Sobre qué?

—Sobre aixó de la esquadra. ¡Poch t' imaginas tú la falta que t' fa pera la prosperitat dels teus interressos!

—No ho sé veure.

—Perque no estudias fredament l' assumpto. Mira: solzament ab mitja dotzena d' acorassats y deu ó dotze creuhers protegits...

—¡Prou, prou! No vull saber res de barcos.

—Es que...

—¡Bastal!

Un día finalment, el senyor ministre, sense pendre 's la molestia de demanar parer a la nació, comparegué ab un projecte de reconstitució naval, completament calculat y arrodonit.

—Aixó ja está arreglat.

El poble, que no sabia de qué li parlavan, se mirá al ministre ab no poca sorpresa.

—¿Arreglat?... ¿Qué?

—Tot lo referent a la construcció d' una nova esquadra.

—¿Pero no vaig dirte l' altre día...

—Déixat de qüentos. ¡Guayta quíns planos més hermosos!... Aquest es el dels acorassats; aquest el dels creuhers, aquest el dels cassas-torpeders...

Com se pot comprendre, el país va enfadarse.

—Cassa-torpeders, creuhers, acorassats... ¿quina necessitat ne tinch d' enredarme ab aquesta mena de trastos?...

—¿Quina necessitat?... ¡Horror dels horrors!...

¿Preguntar aixó una nació que té unas costas extensissimas, que está situada entre dos mars, que posseheix al nord d' África ab unas fincas qu' es indispensables conservar, que guarda en la seva historia páginas tan gloriosas com la de Lepanto?...

Y torná a sortir tot alló del honor nacional, de la integritat de la patria, del deber imprescindible en que la nació 's trobava de pendre las degudas precaucions pera no veure 's qualsevol día agredida per un enemich traydor y solapat...

—Si—digué el poble:—la mateixa cansó de l' altra vegada... Ab aquestas rahóns vas ferme donar una borrraxada de diners...

—D' alló val més no parlarme. Corramos un velo...

Ara l' pressupost es de 356 milions.

—¿Quina atrocitat!

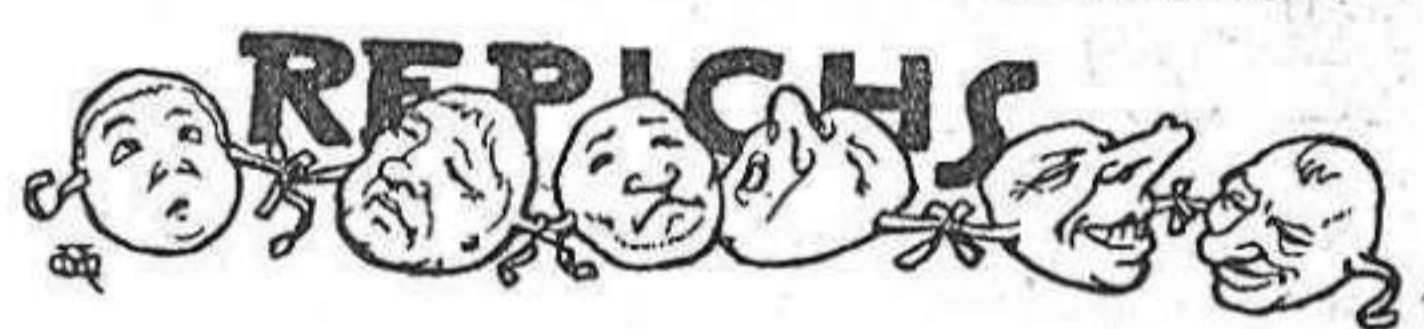
—No ho creguis. Y ademés ¿no significa res als teus ulls la seguretat de la nació, el respecte que al extranger inspirarém, la forza que adquiriran els indisolubles llazos que ab las Canarias y las Balears ens uneixen?...

El poble—¿qué havia de fer?—baixá l' cap y sense contestar paraula doná al ministre els 356 milions que pera refer dignament el nostre poder naval li demanava.

Construhits ja 'ls barcos, vingué al poch temps una guerra naval y ¡pim pam, pim pam!, la flamant marina que per tantas cosas havia de servir, descendí al fons del mar a fer companyia a la que desde anys enrera hi estava descansant.

Y passada una temporadeta, el temps just pera que 's calmés l' agitació que aquell nou fracás havia produhit en el país, s' emprengué la construcció de la tercera esquadra...

FANTÁSTICH

En un meeting electoral de proclamació de la candidatura republicana que tingué lloch en la Casa del Poble de Terrassa, el dissapte passat, mantenintse encés l' entusiasme de la concurrencia, un dels oradors va contar un xascarrillo molt gracios.

Se referia l' orador a un cert candidat caciquista per aquell districte que aspira a la reelecció, y que sempre está en funcions, essent alternativament regidor y diputat provincial.

El carnaval a la Mandxuria

¡Ja es ben trist que á una bestia de tant pes l' hagi de fer ballá un sol japonés!

ab dignitat y energia las malévolas imputacions de que ha sigut objecte.

Ab tal motiu deya un estimat correligionari: —M' agrada aquest minyó, perque á pesar del seu nom, no es propiament un Jesús calvo, sino un Jesús pelut.

Una opinió d' en Maura: «Las Cortes actuals varen quedar moralment disoltes al caure'l govern qu' ell presidia.» Naturalment, rompent el quinquè-ni, s' escampá'l petroli, y'l partit conservadó's quedá á las foscas.

El Czar ha rebut al fill del gran Tolstoi, manifestantli que'l seu ideal consisteix en la vida tranquila de familia; pero que no pot realisarho, perque alts debers li imposan la conservació del trono. «Deu—digué—m' ha conferit la missió de conservar incólume l' Imperi, y del cumpliment d' aquesta missió, únicament á Deu, dech donarne compte.»

Respecte á n'aquest últim punt, ja que no á n'els

altres, es de creure qu' están de perfecte acort ab ell els Tribunals revolucionaris.

Ja que l' autócrata creu que ha de donar compte á Deu, per la seva part procurarán els altres que 'ls hi pugui donar lo més prompte possible.

Fins fa poch en García Alix parlava mal de la ley del Sr. Osmá sobre 'ls alcohol; pero ara tot d' una s' hi ha entussiasmat y l' ompla d' elogis. —¿Cóm es—va dirli un periodista—que'l senyor ministre pensava y deya tot lo contrari de lo que diu avuy?

El ministre's va quedar desconcertat, sense trobar una resposta. Está vist que ningú pot dir: «D'aquests alcohol no'n beuré.»

Y es lo pitjor que quan se'n beu ab abús, pujan al cap.

Deliciosíssim. En el Boletín Oficial Eclesiástico de la Provincia de Barcelona, l' Eminentíssim dona públicament las gracias als Doctors D. Valentí Vallejo, D. Agustí

La caricatura al extranger

LA BANCA EUROPEA Y L' OS RUS
—Dónam gra, hermosa, dónam gra, que 'ls duchs tenen molta gana.

¡Bona cassa!

—Guayta quin gran duch hi agafat...
—No 'l portis pas á Russia, que te l' inquietarían.

Bassols y D. Joseph Montero, per haver adverat el miracle d' una curació que s' atribueix al Beato Joseph Oriol.

A Roma hi posavan algún reparo, pero 'ls tres doctors barcelonins l' han fet acceptar per medi d' un «luminoso escrito—diu l' Eminentíssim—que coloca á gran altura la Ciencia médica de Barcelona.»

La Ciencia médica, no basada en la experimentació, sino la que reconeix la influencia terapéutica dels miracles.

Si hi ha sants que curan, sobran las Facultats de Medicina; y lo que sobra més que res, son els metjes que donan un dictámen tan estafalari.

Els tres galenos, á qui tan agrahits se mostra l' Eminentíssim, moralment han esquinat el títol.

Que's deixin de malalts, que cantin missa y que, en just agrahiment, els hi concedeixi el cardenal tres canongias.

Llegeixo: «Se ha presentado una denuncia contra un conocido general por haber raptado á una joven andaluza estando el aludido militar mandando el cuerpo de ejército de aquella región.»

¡Vels'hi aquí un general conquistador! No tots ho arriban á ser.

Per la seva hassanya, y en el supòsit de que sigui solter, més que una denuncia mereix una creu.

¿No saben quina?
La del matrimoni.

—Obríu!—li crida en Montero.
—Obríu!—en Moret li diu.
Y en Villaverde, atracantse, va pensant:—¡Per obrí estich!

Ahir vaig preguntá á un rus:
—Y 'ls seus paysáns ¿cóm se troban?—
Y 'l rus me va contestar:
—Deu n' hi dó: van tirant... bombas.

¿Qué canta aquesta quitxalla?
¿Que 'l Carnaval ha arribat?
¿Cóm pot sé aixó? ¿Per ventura
no 'l tenim aquí tot l' any?

L' obrer que no troba feyna
ni pot dar pa á la familia,
quan ven passá 'l Carnestoltas
¡calculeu quin fart de riure!

Regidó inconstant y frágil,
¿vols un traje per demá,
ab el qual ningú 't conegui?
Disfrésat d' home formal.

L. WAT

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—Cor-ba-te-ria.
 - 2.ª ANAGRAMA.—Soca—Osa—Cosa—Caso.
 - 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—Floridablanca—Tamarit.
 - 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Pavets.
 - 5.ª GEROLÍFICH.—Com mes castanyers, mes castanyas.
- Han endevinat totes ó part de las solucions correspondents al número anterior, els caballers: Ramón Villuendas, Quimet P., Tiquillí, Ramón Nonell Ricastell, Noy de las mostras, Jaume S. Vendrellench, Costa Tarruellench, P. Martí Llopart, Sebastiá Bosch, Kurpalkin, A. Iglesias, Japonés, Valbuena, Mises y el Zar, El que's vol assoure á la cadira de Valencia, Pepet dels Teléfonos, Enrich Tosas, y Joseph Masip.

ENDEVINALLAS

XARADA

A S. M. G. D. CARNESTOLTAS

¡Arriba! Vells decrepits de caras arrugadas, unteus be las frontissas dels genolls tres gastats, perque heu tornat als días de gosar las passadas festas que cada any brinda l' alegre Carnaval. Joventut agraciada, qu' esperas delirosa que vinguin las fadrinas per poder conquistar els cors de tendras ninfas d' ánima vaporosa, ¡ánimat! tres tens ara lo rey més esperat.

Ja brassat ab la dugas-tres Terpsicore bella y entre armoniosas músicas fa sa entrada triomfal, voltats de flors, essencias y de llum, com estrella que més brilla quan regna l' alegre Carnaval.

El primera-segona-quarta totes las penas que passan tots els días els gelosos casats. Concerta alguna dugas-quinta entre algunas nenas y algunas joves incautes que s' han deixat cassar.

Y ¡vóltala, petita! Que aixó á las penas mata, aquí, ab distrés ó sense, tothom hi pot gozar. La música diu:—¡Volta!—y tothom arrebatat y en remolí continuo gosa la gent total.

L' un primera-tombada fa ab l' altre la trabeta; l' un d' aquí dona empentas, el de més enllá cau; pero 's passa la vida molt alegre y distreta. Hu l' únich rey que adoro, Sa Magestat Graciosa l' alegre Carnaval.

Alf-Foix, el Vell

COMBINACIÓ

¡Ara! ¿Vritat, Pura?

DO, RE, MI, FA, SOL, LA, SI

Formar ab aquestas lletres degudament combinadas, lo títol de tres carrers de Barcelona.

ENRICH DOMÈNECH

GEROLÍFICH

X

T

O

I

L

O O O

S

Júpiter

Saturn

MANEL DEL MOLÍ

Caballers: Ramón Villuendas, Quimet P., Ramón Nonell Ricastell, Jaume S. Vendrellench, Costa Tarruellench, Sebastianet (a) Pinna, Sebastiá Bosch, En Pere Bufo, y Joseph Masip: No flla prou bé aixó.

Caballers: Alf Foix el Vell, Barrambám, Noy de las mostras, Rataflautas, Aleix IV el Foll, y Pantaloni: Ja sortirà un dia ó altre.

Caballer: Antolí Boadas Ribot: Com més aném, menos valem.—Un lector de La Esquella: Es poch ingeniosa aquesta réplica.—Sol Sempre: Conté versos d' alló més defectuosos, com per exemple aquell que diu: y no puch, per més que lluyto, al olivi; ¡qué no té orel's!—J. Moret de Gracia: Molta cosa d' aixó ja era en cartera. De tots modos, gracias.—J. Montserrat: La Charada, que'n diu vosté, es ben feta y gracioseta, pero, com pot compendre, no m' atreixo á acceptarla.—Lleó Vila y Huguet: No senyor, no s' admeten s'aldonia.—Félix Cana: Gracias.—Joaquín Torrent Siurana: Es molt dolenteta.—J. M. Juliá: Entra en tanda, pero no hi ha res segur.—J. M. Blanch: No es género de casa aixó.—J. Costa Pomés: Gracias per tot.—J. B. X., Los Piteus, Un assistent al acte, y H. C.: No podém insertar las cartas que'ns envían per distints motius

Imprempta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª